

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่นิยมใช้กันแพร่หลายทั่วโลก จนเกือบจะกล่าวได้ว่า เป็นภาษากลางสำหรับการสื่อสารระหว่างประชาชาติต่าง ๆ การดำรงชีวิตอยู่ในโลกแห่ง ความก้าวหน้าในปัจจุบัน การเรียนรู้เพียงภาษาแม่อย่างเดียวไม่เป็นการเพียงพอ ดังที่ เนลสัน บรูคส์ (Nelson Brooks 1960 : 7) ได้กล่าวว่า "การเรียนรู้แต่ เพียงภาษาประจำชาติภาษาเดียวไม่เป็นการเพียงพอ ถ้าหากเราอยากท่องเที่ยว หรือเรียนรู้เรื่องราวของดินแดนต่าง ๆ ตลอดจนการติดต่อกับชนชาติอื่น ๆ..."

ในประเทศไทยเริ่มมีการสอนภาษาอังกฤษครั้งแรกตั้งแต่รัชสมัยพระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว แต่การเรียนการสอนสมัยนั้นอยู่ในวงจำกัด ต่อมากระทรวงศึกษาธิการได้เห็นความสำคัญของภาษาอังกฤษ จึงได้กำหนดวิชานี้ไว้ในหลักสูตรประโยคมัธยมศึกษาอย่างเป็นแบบแผน ตั้งแต่ พ.ศ. 2445 ต่อมาเมื่อเห็นความสำคัญของภาษาอังกฤษมากขึ้น จึงได้ขยายลงมาสอนในระดับประถมศึกษาด้วย

จะเห็นได้ว่า มีการสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนของไทยมาแล้วเป็นเวลาถึง 80 ปีเศษ แต่ผลการเรียนภาษาอังกฤษที่ผ่านมาไม่ได้ผลเท่าที่ควร จึงได้มีการวิเคราะห์ สถานการณ์และปัญหาที่เกิดขึ้น ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในปัจจุบัน จากการศึกษา อย่างรอบคอบสรุปได้ว่า การสอนภาษาอังกฤษที่ผ่านมาเป็นการลงทุนที่ไม่คุ้มค่าและ เป็นการ สูญเปล่าของการศึกษา นักเรียนไม่สามารถนำประสบการณ์ที่ได้จากการเรียนภาษาอังกฤษ ไปใช้ประโยชน์ได้ ซึ่งเป็นปัญหาสืบเนื่องมาจากปัจจัย 3 ประการคือ

1. ความพร้อมของแบบเรียนหรือชุดการเรียน รวมทั้งอุปกรณ์ช่วยในการเรียน การสอน
2. ความพร้อมของผู้สอน ซึ่งหมายถึงความตั้งใจในการสอน ความรู้ในเรื่อง เทคนิคการสอนและความถูกต้องในการสอน

3. ความพร้อมของผู้เรียน ซึ่งหมายถึงความตั้งใจ ความสนใจของผู้เรียน และการเห็นประโยชน์อย่างแท้จริงของการเรียน (กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ 2524 : 3)

เนื่องจากความล้มเหลวในการเรียนภาษาอังกฤษดังกล่าว ใน พ.ศ. 2518 กระทรวงศึกษาธิการจึงดำริที่จะยกเลิกการสอนภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษาเสีย โดยให้เริ่มต้นสอนในชั้นมัธยมต้นแทน แต่คนที่อยู่นอกวงการสอนภาษาอังกฤษส่วนใหญ่ อันได้แก่ผู้ปกครองพากันร้องเรียนให้มีการสอนในระดับประถมศึกษาต่อไปอีก ในที่สุดกระทรวงศึกษาธิการจึงต้องอนุโลมตาม และมีคำสั่งที่ รก 528/2523 (กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ 2525 : 5 -11) เรื่องให้เพิ่มเวลาเรียนในชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 -6 ลงวันที่ 3 พฤศจิกายน 2523 ให้เพิ่มเวลาเรียนในชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 -6 อีกสัปดาห์ละ 5 ชั่วโมง ต่อปีการศึกษา ดังนั้นเมื่อ รวมเวลาทั้งหมดแล้ว ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 -6 มีเวลาเรียนตามหลักสูตรที่เพิ่มขึ้นใหม่ปีละ 1200 ชั่วโมง วิชาที่ต้องเรียนเพิ่มขึ้น 200 ชั่วโมงนี้ จัดเป็นวิชาในกลุ่มประสบการณ์พิเศษ ให้โรงเรียนเลือกเรียนอย่างใดอย่างหนึ่ง จากสองอย่างคือ ภาษาอังกฤษเกี่ยวกับชีวิตประจำวัน หรือวิชาชีพเกี่ยวกับการดำรงชีวิต และการเลือกดังกล่าวให้เป็นไปตามสภาพและความเหมาะสมของท้องถิ่นซึ่งโรงเรียนอาจใช้วิธีการต่าง ๆ เพื่อหาข้อมูลและเหตุผลมาประกอบการพิจารณา

เพื่อให้การเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษในชั้นประถมศึกษาดำเนินไปอย่างมีประสิทธิภาพ สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตร ที่มุ่งให้นักเรียนมีความรู้และทักษะพื้นฐานเกี่ยวกับภาษาอังกฤษ เพื่อเพิ่มพูนประสบการณ์ทางภาษา เพื่อเป็นพื้นฐานในการแสวงหาความรู้เพิ่มเติมทั้งในและนอกระบบโรงเรียน และเพื่อสร้างเจตคติที่ดีต่อภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นภาษาสากล กระทรวงศึกษาธิการจึงได้กำหนดนโยบาย เพื่อแก้ไขปัญหาค่าเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่ย่านมาดังนี้คือ

1. คุณภาพของแบบเรียน คณะอนุกรรมการจัดทำหลักสูตรและสื่อการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษา ได้จัดทำแบบเรียนและคู่มือครู English Is Fun Book One and Two ขึ้นเพื่อใช้ประกอบการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 และในการจัดทำแบบเรียนชุดนี้ คณะผู้จัดทำได้พิจารณาและวิเคราะห์ปัญหาต่าง ๆ เกี่ยวกับตำราเรียนวิชาภาษาอังกฤษ โดยยึดแนวการสอนที่เปลี่ยนแปลงไป

และทฤษฎีทางค่านิจวิทยาการ เรียนรู้ของ เด็กวัยประถม ซึ่งถือว่าเด็กในวัยนี้สนใจ กิจกรรม ชอบทำงานเป็นกลุ่ม ต้องการความสนุกสนานและขณะเดียวกัน ก็รู้จักใช้ เหตุผลต้องการแสดงความคิดเห็นของคนในวัยอื่นเห็นแบบเรียนจึงจัดทำขึ้นในลักษณะ สอดคล้องกับความสนใจและความต้องการของนักเรียน. บทเรียนไม่ยากหรือง่ายเกินไป จนทำให้เด็กเกิดความเบื่อหน่าย ห่อถอย และเกิดความรู้สึกต่อต้านวิชาภาษาอังกฤษไปในที่สุด ทั้งนี้โดยการใช้กิจกรรมต่าง ๆ เป็นเครื่องมือในการสอน เพื่อให้ นักเรียนใช้ภาษาอังกฤษได้คล่องแคล่วแม่นยำ และในเวลาเดียวกัน ก็ได้คุ้นเคยกับการ ใช้ภาษาอังกฤษอย่างง่าย ๆ ได้ เพื่อให้เด็กเรียนสนุกสนานและเป็นแรงจูงใจ ให้ สนใจที่จะเรียนรู้ และค้นคว้าด้วยตนเองต่อไป (กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ 2525 : 15 - 19)

2. คุณภาพของครู จากผลการศึกษาและงานวิจัยของนักการศึกษาหลาย ท่าน เช่น พรพนันี สาคริก (2514 : 56 - 58), แมรี ฟินชอคเซียโร (Mary Finocchiaro 1958 : 10), สุโร พงษ์ทองเจริญ (2519 : 3 -4), อภิภา โชกจิ (2503 : 91 -92), นันทนา อึ้งสกุล (2505 : 66 -69), สุพรรณี เค็งอานวส (2508 : 95 -96), วาณี วานิชชา (2511 : 78 -80), นุปชชาติ เทงพิณิจ (2512 : 98 -102), ระชิต ฐะเช็พ (2513 : 59 - 65) และสุวรรณ เทียนนิริฎ (2504 : 49) ซึ่งมีความเห็นสอดคล้องกันว่า ครูเป็นองค์ประกอบ สำคัญในการเรียนภาษาอังกฤษ แม้ตัวผู้เรียนจะมีสติปัญญาไม่ต่ำ ขาดความสนใจหรือ สถานที่เรียน อุปกรณ์ต่าง ๆ ตลอดจนแบบเรียนเท่าที่มีอยู่ไม่คอยดี แต่ถ้ามีครูดี มีความรู้ความสามารถ ทั้งในด้านเนื้อหาวิชาและการถ่ายทอดวิชาการ ชอบยกทรงคาน อื่นจะได้รับการปรับปรุงจากครู ทำให้การเรียนการสอนเป็นไปด้วยดีพอสมควร แต่ใน ทางตรงข้าม ถ้ามีนักเรียนดี สถานที่เรียนและอุปกรณ์ต่าง ๆ ดี มีตำราแบบเรียน เหมาะสม แต่ถ้าครูไม่มีความรู้ความสามารถ ก็ไม่ทำให้เกิดประโยชน์ และมักจะก่อให้เกิดผลเสียมากกว่า. ดังนั้นครูสอนภาษาอังกฤษจะต้องมีความรู้ทั้งด้านวิชาการและ วิชาครู เป็นต้นว่า การเรียนรู้หลักวิชาภาษาศาสตร์ (Linguistics) วิธีสอน (Pedagogics) ตลอดจนเทคนิคต่าง ๆ นอกเหนือจากความรู้ความสามารถใน ภาษาต่างประเทศที่สอน เพื่อช่วยให้ครูปฏิบัติหน้าที่อย่างมีประสิทธิภาพ อันเป็นผลให้ นักเรียนเรียนรู้อาษาให้เกิดสัมฤทธิ์ผลได้และครูจะได้รับผลดีในการสอนยิ่งขึ้น

เนื่องจากครูเป็นบุคคลสำคัญ ที่จะเสริมสร้างทัศนคติอันดีงามเกี่ยวกับการเรียนภาษาอังกฤษแก่เด็ก เพื่อให้เด็กรักการเรียนภาษาอังกฤษ สนใจและตั้งใจเรียนครูจำเป็นต้องมีทัศนคติที่ดีต่อวิชาภาษาอังกฤษเสียก่อน เพราะในการสอน ถ้าครูไม่ได้รับการฝึกฝนมาดีพอ ไม่มีความรู้เกี่ยวกับจิตวิทยาเด็กเลย การสอนก็ไม่สนุก ไม่เป็นที่น่าสนใจของเด็ก ทำให้เด็กเบื่อเรียน และเกิดทัศนคติที่ไม่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ ไม่อยากเรียนอีกต่อไป ดังนั้นในการสอนครูต้องเตรียมการสอนอย่างดี เลือกวิธีสอนโดยขึ้นอยู่กับสิ่งแวดล้อม และตัวนักเรียนมีการสอนให้เข้าใจนักเรียน และให้นักเรียนนำความรู้ไปใช้ได้จริง ๆ พยายามจูงใจให้นักเรียนเกิดความสนใจในการเรียน ต้องฉลาดในการจัดกิจกรรมและอุปกรณ์การสอน นอกจากนี้ ครูควรจะทราบปัญหาของนักเรียนของตนและหาทางช่วยแก้ปัญหาเหล่านั้นด้วย

อนึ่งในการเรียนภาษาอังกฤษที่ยานมา ครูจำนวนไม่น้อยมีความรู้ภาษาอังกฤษไม่เพียงพอในการที่จะสอน และให้ความรู้แก่นักเรียน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในระดับชั้นต้น ๆ ซึ่งเป็นระดับสำคัญ ในอันที่จะก่อให้เกิดทัศนคติที่ดี และเป็นระดับของการวางรากฐานผู้บริหารของโรงเรียน มักถือว่านักเรียนในชั้นที่เริ่มเรียนภาษาอังกฤษไม่จำเป็นต้องหาครูที่มีวุฒิสูง ๆ และได้รับการศึกษาเพื่อสอนภาษาอังกฤษโดยตรงมาเป็นครู ใช้เพียงครูธรรมดาที่ไม่มีวุฒิทางวิศากร และมีความรู้ทางภาษาอังกฤษบ้างเล็กน้อยก็สอนได้ โดยไม่คำนึงถึงผลเสียอันจะเกิดแก่นักเรียน เมื่อเป็นเช่นนั้น เด็กย่อมได้รับความรู้ไม่เต็มที่ บางทีอาจจะได้รับความรู้ผิด ๆ ไปจากครู เพราะเด็กเล็กมีความเชื่อมั่นในตัวครูมาก ครูสอนอย่างไร เด็กก็เชื่อ และยึดมั่นจดจำไว้จนเคยชิน ฮากแก่การแก้ไขภายหลัง

เพื่อแก้ไขปัญหาดังกล่าว คณะอนุกรรมการร่างหลักสูตรและสื่อการเรียนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา จึงได้ผลิตคู่มือครู English Is Fun Book One and Two ซึ่งขอรายละเอียดเกี่ยวกับวิธีสอน บทเรียนแต่ละตอน ว่าควรมีวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรมอย่างไร จะบรรจุกิจกรรมการเรียนอะไรบ้าง จะฝึกนักเรียนเป็นกลุ่มหรือรายบุคคล สื่อการเรียนควรจะใช้อะไรบ้าง และจะแบ่งเนื้อหาที่จะสอนอย่างไร ทั้งเนื้อหาในการทบทวนและเนื้อหาใหม่ แต่ละตอนจะใช้เวลาเท่าใด รวมทั้งการวัดและประเมินผล เพื่อช่วยเป็นแนวในการสอนให้กับครูที่ไม่มีประสบการณ์ในการสอนวิชาภาษาอังกฤษดังกล่าว (กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ

นอกจากนี้ กระทรวงศึกษาธิการ ได้กำหนดเกณฑ์สำหรับโรงเรียน พิจารณาเลือก เปิดสอนวิชาภาษาอังกฤษในกลุ่มประสบการณ์พิเศษ ในหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 ไว้ดังนี้คือ

1. โรงเรียนเป็นผู้เลือก โดยใช้เกณฑ์ในการพิจารณาดังนี้

ครูจะต้องมีคุณสมบัติดังนี้

1. เคยเรียนวิชาภาษาอังกฤษ เป็นวิชาเอกหรือวิชาโท ในระดับปริญญาหรืออนุปริญญา
- หรือ 2. มีประสบการณ์ในการสอนภาษาอังกฤษอย่างน้อย 1 ปี และผ่านการอบรมการสอนภาษาอังกฤษ ตามหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2523
- หรือ 3. สนใจในการสอนภาษาอังกฤษ และผ่านการอบรมการสอนภาษาอังกฤษตามหลักสูตร พุทธศักราช 2523

2. โรงเรียนจะต้องมีความสามารถในการจัดหาวัสดุอุปกรณ์ตามที่ได้ระบุไว้ในคู่มือครู เช่น บัตรคำ ชีตภาพแถบประโยค และแถบบันทึกเสียง ฯลฯ

3. โรงเรียนจะต้องมีเวลาเรียนสำหรับภาษาอังกฤษ 200 ชั่วโมง ตามประกาศกระทรวงศึกษาธิการ ที่ วก.154/2523 ลงวันที่ 2 เมษายน 2523 เรื่อง เพิ่มวิชาในหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 โดยจัดตารางเรียนวันละไม่เกิน 1 ชั่วโมง

4. จำนวนนักเรียน ตามหลักสากลนั้น ชั้นเรียนภาษาไม่ควรเกิน 15 คน ดังนั้นจำนวนนักเรียนที่มีอยู่ในแต่ละชั้น ในโรงเรียนทั่วไปในประเทศไทย จึงถือว่าเป็นชั้นเรียนใหญ่ ครูดูแลไม่ทั่วถึง ผลการเรียนจึงไม่สู้ดีนัก นักเรียนที่สมองดีมีความถนัดทางภาษา ซึ่งมีจำนวนไม่มากนักเท่านั้นที่จะเรียนได้ผล เป็นที่น่าพอใจ ปัญหาที่คณะกรรมการจัดทำหลักสูตรและสื่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษได้เสนอแนะให้ใช้วิธีการจัดกลุ่ม และกิจกรรมการสอนไม่ควรยึดตัวครูเป็นจุดศูนย์กลาง (Teacher Centered Technique) ดังที่เคยปฏิบัติมา นั่นคือครูเป็นผู้ดำเนินการสอนแต่เพียงผู้เดียว การฝึกทุกคนครูเป็นผู้ควบคุมโดยตลอด เมื่อมีนักเรียนมาก ครูจึงฝึกได้ไม่ทั่วถึง ในที่สุดผู้ที่ได้ทำกิจกรรมตามที่ครูประสงค์คือนักเรียน

เก่งในชั้นเท่านั้น ด้วยเหตุผลนี้วิธีการที่ถูกต้อง ควรจะเปลี่ยนเป็นการยึดตัวผู้เรียนหรือกิจกรรมเป็นศูนย์กลาง (Student Activity Centered Technique) วิธีการแบบนี้หลังนี้จะยึดกิจกรรมกลุ่มเป็นสำคัญ การสอนเนื้อหาเกือบทุกตอน จะตามมาด้วยกิจกรรมกลุ่ม เพื่อให้ให้นักเรียนได้ทำกิจกรรมทางภาษาร่วมกัน

จากนโยบายการแก้ไขข้อบกพร่องในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษาตั้งกล่าว ทั้งในค่านแบบเรียน ครู และนักเรียน โดยเฉพาะในค่านตัวนักเรียนนั้น กระทรวงศึกษาธิการ ได้กำหนดนโยบายเพื่อแก้ไขปดพิทาในค่านจำนวนนักเรียนโดยใช้กิจกรรมกลุ่มและการเรียนการสอนโดยใช้นักเรียนเป็นจุดศูนย์กลาง

แต่อย่างไรก็ตามในค่านตัวนักเรียนนั้นภูมิหลังของนักเรียนเป็นค่นว่ ขนบธรรมเนียมประเพณี ความเป็นอยู่ของครอบครัว สภาพแวดล้อมทางบ้าน การอบรมเลี้ยงดูและฐานะทางบ้าน ก็เป็นองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของนักเรียน (Danied A Presscott 1961 : 17 -46 อ้างถึงใน เพ็ญศรี อรุณรุ่งเรือง 2522 : 10 -11) โดยเฉพาะในสังคมเมือง และชานเมืองนั้น สิ่งแวดล้อมตลอดจนสภาพสังคม และเศรษฐกิจแตกต่างกัน ดังจะเห็นได้จากผล การวิจัยของ ผกาทิพย์ กระหม่อมทอง (2522 : 30) พบว่ ครอบครัวในเขตเมืองส่วนใหญ่ประกอบอาชีพ ข้างฝีมือ และบริการ รองลงมาคือประกอบอาชีพค้าขาย และรับราชการ อาชีพเกษตรกรรมนั้นมีน้อยที่สุด ส่วนครอบครัวในชานเมืองนั้นจะประกอบอาชีพเกษตรกรรมมากที่สุด รองลงมาคืออาชีพราชการและค้าขาย ส่วนอาชีพช่างฝีมือและบริการนั้นมีน้อยที่สุด

นอกจากนี้ระดับการศึกษาและความมุ่งหวังของบิดามารดาที่มีต่อการศึกษาของบุตรก็มีความแตกต่างกัน บิดามารดาในเมือง โดยเฉลี่ยมีการศึกษาสูงกถา บิดามารดาในชนบท และมีความมุ่งหวังในการศึกษาของบุตร สูงกว่าบิดามารดาในชานเมือง ซึ่งองค์ประกอบที่แตกต่างกันดังกล่าว จากผลการศึกษาและวิจัยของนักการศึกษาหลายคน เช่น เพรสคอต (Danied A. Presscott 1961 : 17 -46 อ้างถึงใน เพ็ญศรี อรุณรุ่งเรือง (2522 : 10), สุข เดชชัย (2506 : 21 -32), วัฒนา พุ่มเล็ก (2512 : ง), ผกาทิพย์ กระหม่อมทอง (2522 : 28 -32), เพ็ญศรี อรุณรุ่งเรือง (2522 : 10 -18) และ นภคล คุ้มประวักิ (2517 : 50 -70) พบว่ ปัจจัยดังกล่าวมีอิทธิพลต่อสัมฤทธิ์ผลทางการ

เรียนสองนิกเรียน

จากข้อค้นพบของนักการศึกษาทั้งหลาย ประกอบกับนโยบายการแก้ไขข้อบกพร่องในการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษาและแนวคิดในการเรียนภาษาต่างประเทศที่ว่า การเรียนภาษานั้นไม่ได้ขึ้นอยู่กับสติปัญญาของผู้เรียนมากนัก หากครูผู้วิจัยสอนดี มีความรู้ในเนื้อหาและมีแบบเรียนที่ดีแล้ว ผู้เรียนก็จะสามารถเรียนรู้ได้อย่างรวดเร็ว (กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ 2525 : 8) ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาว่า ถ้าผู้เรียน มีจุดเริ่มต้นในการเรียนภาษาอังกฤษในชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 เหมือนกัน โชนหลักสูตรและแบบเรียนเดียวกัน ครูผู้สอนได้รับการอบรมการสอนภาษาอังกฤษตามหลักสูตรประถมศึกษา ทุทธศักราช 2521 และมีคุณสมบัติตามที่กระทรวงศึกษาธิการกำหนดเหมือนกันแล้ว อิทธิพลของสิ่งแวดล้อมตลอดจนสภาพสังคมและเศรษฐกิจของสังคมเมือง และชนเมืองที่แตกต่างกันนั้น จะมีผลให้ผลการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนในเมืองและโรงเรียนชนเมืองแตกต่างกันหรือไม่

อนึ่งจากผลการวิจัยของนักการศึกษาต่าง ๆ เกี่ยวกับความสัมพันธ์ของทักษะในการเรียนรู้อังกฤษ เช่น ผลการวิจัยของ สุธรรม ชาทะสิงห์ (2515 : บทคัดย่อ) และดาวธ ชูบงกช (2510 : บทคัดย่อ) ที่เสนอผลการวิจัยตรงกันว่า ความสามารถด้านการอ่านมีความสัมพันธ์กับความสามารถ คำศัพท์และโครงสร้างทางไวยากรณ์ ซึ่งผลการวิจัยดังกล่าวสอดคล้องกับผลการวิจัยของ พิศรวิชัย โกวิทวิท (2514 : 114) ที่พบว่า ความเข้าใจคำศัพท์ มีความสัมพันธ์กับความเข้าใจในการอ่านอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งจากผลการวิจัยดังกล่าวแสดงให้เห็นว่า สมรรถนะทางการเรียนภาษาอังกฤษนั้นมีความสัมพันธ์กัน ไม่ว่าจะเป็นด้านคำศัพท์ โครงสร้างทางไวยากรณ์หรือความเข้าใจในการอ่าน

นอกจากผลการวิจัยดังกล่าว รัสเซล (Ruscell 1974 : 406) ได้เสนอแนะเพิ่มเติมว่า ความยากง่ายในการเขียนสะกดคำ และการรู้ความหมายของคำ มีความสัมพันธ์กันสูง ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ แทรกซ์เลอร์ (Traxler 1974 : 331 -333) และเฮิร์ลล็อก (Hurlock 1964 : 232 -233) ที่พบว่า คะแนนการรู้ความหมายของคำศัพท์เป็นสิ่งทำนายถึงผลสัมฤทธิ์ของการทดสอบทักษะการฟัง การพูด การอ่านและการเขียนได้

ด้วยเหตุผลดังกล่าว ในงานวิจัยนี้ ผู้วิจัยจึงเลือกศึกษาความสามารถในการรู้ความหมาย คำศัพท์ภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ห้า โรงเรียนในเมือง และโรงเรียนชานเมือง

วัตถุประสงค์ในการวิจัย

เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการรู้ความหมายคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนในเมือง และโรงเรียนชานเมืองใน จังหวัดนครปฐม

ชอกลงเบื้องต้น

ครูภาษาอังกฤษในโรงเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างประชากร ดำเนินการสอน วิชาภาษาอังกฤษ ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ตามคู่มือครู English Is Fun Book One and Two จึงถือว่านักเรียนทั้งสองกลุ่มได้รับการสอนโดยวิธีเดียวกัน

ศูนย์วิทยพัฒนา
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สมมุติฐานในการวิจัย

ความสามารถในการรู้ความหมายคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนในเมืองและโรงเรียนชานเมืองแตกต่างกัน

ขอบเขตของการวิจัย

1. งานวิจัยนี้ศึกษาเฉพาะความสามารถในการรู้ความหมายคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ในแบบเรียน English Is Fun Book One and Two
2. กลุ่มตัวอย่างประชากร เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานการประถมศึกษาแห่งชาติ และสังกัดสำนักงานการศึกษาเทศบาลเมืองนครปฐม ซึ่งตั้งอยู่ในเขตเทศบาล และเขตสุขาภิบาล ของจังหวัดนครปฐม

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ศึกษาและรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จากเอกสาร วารสาร หนังสือและงานวิจัย ทั้งภาษาไทยและภาษาต่างประเทศ
2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แบบทดสอบการรู้ความหมายคำศัพท์ในแบบเรียน English Is Fun Book One and Two ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้นเอง โดยผ่านการหาความยากและคำอ่านจำแนกแล้ว เป็นแบบทดสอบ แบบเลือกตอบ มีตัวเลือกข้อละ 4 ตัวเลือก จำนวน 194 ข้อ
3. กลุ่มตัวอย่างประชากร

กลุ่มตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัย แบ่งเป็น 2 กลุ่ม คือกลุ่มในเมืองและชานเมือง

กลุ่มตัวอย่างประชากรในเมือง

กลุ่มตัวอย่างประชากรในเมือง เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ปีการศึกษา 2525 ในโรงเรียนที่ตั้งอยู่ในเขตเทศบาลในจังหวัดนครปฐม ที่เลือกเรียนวิชาภาษาอังกฤษในกลุ่มประสบการณ์พิเศษ จำนวน 159 คน

กลุ่มตัวอย่างประชากรชานเมือง

กลุ่มตัวอย่างประชากรชานเมือง เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ปีการศึกษา 2525 ในโรงเรียนที่ตั้งอยู่ในเขตชานเมือง ในจังหวัดนครปฐม ที่เลือกเรียนวิชาภาษาอังกฤษในกลุ่มประสบการณ์พิเศษ จำนวน 177 คน

4. การรวบรวมและการวิเคราะห์ข้อมูล

4.1 การรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามรู้ความหมายคำศัพท์ที่ได้ปรับปรุงแล้ว ไปทดสอบกับกลุ่มตัวอย่างประชากรที่สุ่มไว้

4.2 ทดสอบแบบสอบถาม โดยนำกระดาษคำตอบแบบสอบถามความสามารถในการรู้ความหมายคำศัพท์มาตรวจให้คะแนนดังนี้ ถูก ให้คะแนนข้อละ 1 คะแนน ทอบผิดหรือไม่ทอบ หรือทอบมากกว่า 1 คำตอบ ให้ 0 คะแนน

4.3 ทดสอบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญโดยการทดสอบค่า Z (Z-test) ใช้ระดับความมีนัยสำคัญ $\alpha = 0.05$ เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการรู้ความหมายคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนในเมือง และโรงเรียนชานเมือง

4.4 สรุปและอภิปรายผลการวิจัย

คำนิยามศัพท์เฉพาะ

ศัพท์ หมายถึงคำศัพท์ที่มีความหมายในตัวเอง (Content Words) ไม่รวมคำประเภทบุพบท สันธาน และกริยาช่วย (Function Words) ซึ่งจะมีความหมายก็ต่อเมื่อเข้าไปอยู่ในรูปประโยคแล้ว

การรู้ความหมายของคำศัพท์ หมายถึง ความสามารถในการทำแบบสอยการ
รู้ความหมายของคำศัพท์ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

โรงเรียนในเมือง หมายถึง โรงเรียนที่ตั้งอยู่ในเขตที่มีประชากรหนาแน่น
ได้แก่ ท้องที่ที่อยู่ในเขตเทศบาล

โรงเรียนชานเมือง หมายถึง โรงเรียนที่ตั้งอยู่ในเขตที่มีประชากรอยู่หนาแน่น
พอสมควร แต่มีความหนาแน่นของประชากรน้อยกว่าในเมือง ได้แก่ ท้องที่ที่อยู่ในเขตสุขา-
ภิบาล

ประโยชน์ที่จะได้รับจากการวิจัย

1. เพื่อทราบสัมฤทธิ์ผลในการรู้ความหมายคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนในเมือง และโรงเรียนชานเมือง
2. เพื่อเป็นข้อมูลในการพิจารณาปรับปรุงคุณภาพการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ
ระดับประถมศึกษาปีที่ 5 ให้สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตร

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย